

אבל הילד היה עקשן וכששמע את דברי אמא התחיל שוב להרעיש יותר, למרות שרצה מאוד לשמוע את הסיפור הקטן. ואז מהחור יצא עכבר ששאל:

הסיפור הקטן

ה. פאלאדה

היה פעם ילד שלא התנהג יפה ולא רצה לאכול את הארוחה שלו. ואז אמו הוציאה אותו כעונש מהחדר, ולילדים שליד השולחן התחילה לספר סיפור קטן.

כשהילד שמחוץ לחדר הרגיש שבפנים אמא מספרת, התחיל להרעיש קצת פחות, כי רצה להקשיב והיה ברצון שומע את הסיפור. אמא שמעה זאת וקראה: "אולי עכשיו תתנהג יפה ותאכל, אז תוכל גם לשמוע את הסיפור."

ויספר לי את הסיפור הקטן, ולכן למה לי להתנהג יפה" והתחיל שוב להרעיש. כשהילד הרעיש זמן מה והעכבר עוד לא חזר הוא חשב "זה מוזר. זה כנראה סיפור מאוד מיוחד שהעכבר נשאר לשמוע כל כך הרבה זמן. אני אשלח עכשיו זבוב, שיזכיר לו לחזור."

והילד קרא לזבוב ואמר "אדון מדגדג ברגליים היקר, שלחתי עכבר לחדר האוכל, כדי שיקשיב לסיפור קטן שאמא מספרת לאחים ואחיות שלי. אבל

"מדוע אתה מרעיש כל כך? העכברונים שלי מפחדים מצעקות שלך כשאוכלים את הבשר שלהם."

הילד ענה ואמר "אמא הוציאה אותי מהחדר ולא נותנת לי לשמוע את הסיפור הקטן. ואם אתה רוצה שהעכברונים שלך יאכלו את הבשר בשקט, תזדחל דרך מעבר העכברים לחדר האוכל וספר לי איזה סיפור קטן שומעים האחים והאחיות שלי."

העכבר עשה כפי שביקש הילד, ניכנס דרך מעבר שלו לחדר האוכל והקשיב לסיפור. אבל אמא ששמעה כי הילד השתתק, קראה דרך הדלת "אולי עכשיו תתנהג יפה ותאכל?"

הילד חשב לעצמו: "תכף יחזור העכבר

העכבר לא חוזר. אולי אתה מוכן להיות כה נחמד ותזחל דרך חור המנעול לראות מה קרה לו? תמורת זאת מחר בבוקר אתן לך את הסוכר שאני מקבל יחד עם הקקאו שלי."

הזבוב הסכים, זחל דרך חור המנעול ונעלם. אבל אמא שמעה

שהילד לא מרעיש יותר וקראה דרך הדלת "אולי תתנהג עכשיו יפה, ותאכל?"

אבל הילד חשב "עוד מעט יחזרו העכבר והזבוב ויספרו לי את הסיפור הקטן, אז אינני צריך להתנהג יפה!"

והוא קרא "לא! לא! אינני רוצה לאכול!" והרעיש עוד יותר מקודם.

אבל אחרי שהרעיש זמן מה התחיל להתפלא למה העכבר והזבוב עוד לא חוזרים וחשב לעצמו "זה כנראה סיפור מיוחד במינו! העכבר שוכח על העכברונים שלו, הזבוב לא חושב על הסוכר - לא, עכשיו אעשה עוד ניסיון אחד, ואם אז לא אדע דבר אתחיל להתנהג יפה ואוכל, כדי לשמוע את הסיפור הקטן."

ואז הוא קרא לנמלה שבדיוק עברה לידו ואמר: "גברתי צרת בטן, את דקיקה כל כך, ודאי תוכלי לעבור תחת הדלת. אנא עשי כך וראי בחדר האוכל מה עושים העכבר והזבוב, ששלחתי

אותם כדי שישמעו את הסיפור הקטן
שאמא מספרת לאחים ולאחיות שלי.
אבל תחזרי מהר כי אני סקרני מאוד
ובקושי מחזיק מעמד.

והנמלה אמרה "אעשה לך את
הטובה", זחלה תחת הדלת ונעלמה.
ואמא שמעה שהילד לא מרעיש יותר
וקראה דרך הדלת "ילד, תתנהג עכשיו
יפה ותאכל. יש לנו כאן משהו מאוד
טעים."
אבל הילד חשב "הנמלה תשלח לי

עכשיו את העכבר ואת הזבוב ואז אוכל
לשמוע מהם את הסיפור הקטן. והוא
קרא "אני בכלל לא רוצה לאכול, גם לא
משהו טעים!" הוא רקע ברגליים
והרעיש עוד יותר חזק מאשר קודם.

אבל אחרי שהרעיש כמה רגעים הנמיך
את הקול שלו, כי גם הגרון כאב לו וגם
כי חשב "זה כנראה סיפור מאוד יפה.
שלושתם, העכבר, הזבוב והנמלה
שוכחים אותי לגמרי. אז אתנהג עכשיו
יפה ואוכל. והוא הפסיק להרעיש
לגמרי.

אלא שאמא, שקראה לו כבר שלוש
פעמים, התרגזה עליו ולא שאלה יותר.
ואז הילד חשב "אמא כועסת עלי. אולי
אדפוק קצת בדלת. אז היא תשאל אותי

"סיפור כל כך יפה, ועוד רפרפת שוקו עם סירופ וניל. הייתי רוצה גם אני פעם ארוחה כזאת."

"מה?! קרא הילד הלא מנומס "רפרפת שוקו וסירופ וניל? את זה גם אני רוצה!" והוא פתח את הדלת וצעק "גם אני רוצה רפרפת שוקו עם סירופ. ואתנהג יפה מאוד! ואני רוצה גם

האם אתנהג עכשיו יפה, ואני אגיד "כן" ואוכל אז להיכנס." והוא שוב דפק בדלת.

אמו שמעה היטב, אבל היא לא רצתה שוב לשאול את הילד הלא מחונך, ולכן שתקה. והילד התחיל לקרוא "אתנהג יפה! תני לי להיכנס!"

אז יצא העכבר ממעבר העכברים וקרא "וי, איזה סיפור נהדר זה היה! סלח לי שלא חזרתי, אבל לא יכולתי לבוא עד שלא שמעתי את המילה האחרונה."

והזבוב עבר דרך חור המנעול וזמזם "סיפור כל כך יפה לא שומעים כל יום. לא פלא שהילדים אכלו בלי הפסקה. אפילו כפית אחת לא נשארה בקערה." והנמלה עברה תחת הדלת וסיפרה

והילד שלא התנהג יפה נאלץ ללכת למיטה בלי סיפור ובלי רפרפת, ולכן היה עצוב מאוד. אבל אילו החליט בזמן להתנהג יפה, היה טוב יותר בשבילו וגם טוב יותר בשבילנו, כי אז היינו גם אנו שומעים את הסיפור הקטן.

לשמוע את הסיפור הקטן!"
אמא וכל הילדים התחילו לצחוק והראו לילד הלא מנומס את קערת הרפרפת - ושם לא היה כבר אפילו פרור. והם הראו לו גם את הצלחות שהיו נקיות כאילו ליקקו אותן בלשון. אבל אמא אמרה "למה לא החלטת בזמן, ילדי? עכשיו כבר לא נשאר ולא כלום."
הילד התחיל לבכות ואמר "אם לא נשארה כבר הרפרפת בשבילי, אני רוצה לפחות לשמוע את הסיפור המופלא, הנהדר, שסיפרת לאחים ולאחיות שלי."
אבל אמא אמרה "עכשיו כבר מאוחר ואי אפשר לספר סיפורים, אלא צריך ללכת לישון."